The Gleaner

Vol 22 (1999)

Βιβλιολογικά παρασχολήματα

Φίλιππος Ηλιού

doi: [10.12681/er.191](https://doi.org/10.12681/er.191)

To cite this article:

Ηλιού Φ. (1999). Βιβλιολογικά παρασχολήματα: <p>1. Μεθοδίου Ανθρακίτη: «Επίσκεψις πνευματική»</p><p>2. Το παλαιότερο γνωστό βενετικό Ημερολόγιο</p><p>3. Ένας άγνωστος κατάλογος συνδρομητών του 1813</p><p>4. Συμπληρωματικά για τον Οβίδιο του Λαμπανιτζιώτη</p><p>5. Εκδοτικά σχέδια του Γλυκή το 1821-1822</p>. *The Gleaner*, 22, 253–263. <https://doi.org/10.12681/er.191>

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΑΣΧΟΛΗΜΑΤΑ

1. Μεθοδίου Ἀνθρακίτη: «Ἐπίσκεψις πνευματικῆ»

ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΘΕΙ στὶς συστηματικὲς βιβλιογραφίες τῶν ἑλληνικῶν ἐντύπων, καὶ δὲν ἔχει, ὅσο γνωρίζω, ἐπισημανθεῖ ἀντίτυπο τῆς πρώτης ἐκδοσης τοῦ βιβλίου *Ἐπίσκεψις πνευματικῆ*. Ἦτοι μὲ ποῖον τρόπον χρεώσεται ὁ πνευματικὸς νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀσθενεῖς, νὰ ἐξετάζη τὴν συνείδησιν, καὶ νὰ διορθώῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἐξομολογουμένων. Ἡ παλαιότερη γνωστὴ καὶ βιβλιογραφημένη ἐκδοσις εἶναι ἐκείνη ποὺ κυκλοφόρησε στὰ 1780, ἀπὸ τὴν τυπογραφία τῶν Γλυκῆδων· στὴν προμετωπίδα τῆς ἀναφέρεται ρητὰ ὅτι πρόκειται γιὰ ἐπανεκδόση: «ἤδη μετατυπωθεῖσα καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα».¹

Ἡ χρονία τῆς πρώτης ἐκδοσης, 1707, παρέχεται μὲ ἀκρίβεια ἀπὸ τὸν Γ. Ζαβίρα, ὁ ὁποῖος καὶ ἐπισημαίνει ὅτι πρόκειται γιὰ ἔργο τοῦ Μεθοδίου Ἀνθρακίτη: «ἐπίσκεψις πνευματικῆ ἣτις ἐξεδόθη τύποις τῷ ἔτει 1707 ἐνετίησι. καὶ δευτέροις τύποις τῷ ἔτει 1780 παρὰ νικ[ολάω] Γλ[υκεῖ]».²

Οἱ πληροφορίες τοῦ Ζαβίρα ἐπιβεβαιώνονται ἀπὸ ἐπιστολὴ τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀνθρακίτη πρὸς τὸν Χρῦσανθο Νοταρά, στὸν ὁποῖο γράφει (ἀπὸ Βενετίας, 22 Μαΐου 1707) ὅτι: «θέλει λάβῃ ἓνα ἐλάχιστον ἐγγχειρίδιον πνευματικὸν ἐπιγραφόμενον Ἐπίσκεψις πρὸς ἀσθενεῖς, ὁποῦ τώρα νεωστὶ ἐτυπώθη, καὶ ἃς τὸ δοκιμάσῃ μὲ τὴν σοφὴν τῆς εὐφυΐαν, καὶ ἂν τὸ εὖρη ἱκανὸν νὰ εἶναι πρὸς ὠφέλειαν τοῦ πλησίον, ἃς προστάξῃ νὰ σταλθῶσι καὶ ἕτερα».³

Εἶναι πολὺ πιθανὸ ὅτι καὶ ἡ πρώτη ἐκδοσις τῆς «Ἐπισκέψεως» ἔγινε στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Ν. Γλυκῆ: εἶναι τὸ τυπογραφεῖο μὲ τὸ ὁποῖο, κυρίως, συνεργάστηκε ὁ Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, ὡς διορθωτῆς βιβλίων, στὰ χρόνια τῆς διαμονῆς του στὴν Βενετία, καὶ σ' αὐτὸ εἶχε ἐμπιστευθεῖ τὴν ἐκδόση τῶν δικῶν του ἔργων.

Μποροῦμε ἔτσι, καὶ ὥσπου νὰ βρεθεῖ ἀντίτυπο τοῦ βιβλίου, νὰ διαμορφώσουμε ἓναν ἀκόμη, προσωρινό, τίτλο γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία:

Ἐπίσκεψις Πνευματικῆ --- *Ἐνετίησιν* [παρὰ Ν. Γλυκεῖ (;)] αψζ'.⁴

1. É. Legrand, *Bibliographie Hellénique, XVIIIe s.*, τ. Β', ἀρ. 998.

2. Γ. Ζαβίρας, *Νέα Ἑλλάς*, Ἀθήνα 1872, σ. 420. Ἡ πληροφορία τοῦ Ζαβίρα ἔχει χρησιμοποιηθεῖ σὲ εἰδικὲς μελέτες γιὰ τὸν Ἀνθρακίτη.

3. Μ. Ι. Γεδεών, *Πατριαρχικαὶ Ἐφημερίδες*, Ἀθήνα 1938, σ. 212.

4. Τὸ παρασχόλημα αὐτὸ εἶχε δοθεῖ γιὰ δημοσίευση στὸ π. *Μέλισσα τῶν Βιβλίων*, τ. Γ', 1977-1981: εἶχε, τότε, στοιχειοθετηθεῖ, ἔλαβε καὶ ἀριθμὸ σελίδας 80.

2. Τὸ παλαιότερο γνωστὸ βενετικὸ Ἡμερολόγιο

ΕΧΟΥΜΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ νὰ θεωροῦμε ὡς βέβαιο ὅτι, ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνα καί, πάντως, ἀπὸ τὸ 1750, τυπώνονται στὴ Βενετία, καὶ κυκλοφοροῦν στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, ἐτήσιες ἐκδόσεις μικρῶν Ἡμερολογίων, Μηνολογίων καὶ Καλενδαρίων: μικρὰ ἔντυπα, νέου τύπου, ἔρχονται νὰ καλύψουν νέες ἀνάγκες καὶ νὰ υποδαυλίσουν νέες περιέργειες στὸ ὑπὸ διαμόρφωση, νέου τύπου, ἀναγνωστικὸ κοινό. Μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα εἰσάγουν καὶ μιὰ νέα διάσταση τῆς ἔννοιαι τοῦ χρόνου: ὁ χρόνος τῆς ἐκκλησίας ὑποκαθίσταται, μὲ ἀργοὺς ρυθμούς, ἀπὸ τὸν χρόνο τῶν ἀστῶν.¹

Ἡ παραγωγή τους πρέπει νὰ εἶταν ἐτήσια: ξαναθυμίζω τὸν Ἰώσηπο Μοισιόδακα ποὺ ἔγραφε, τὸ 1781, γιὰ «τὰ κοινὰ Καλενδάρια, τὰ ὁποῖα ἔρχονται ἡμῖν καθ' ἕκαστον ἔτος ἀπὸ Οὐγεντίας».² Στὴ μαρτυρία του μπορεῖ τώρα νὰ προστεθεῖ καὶ ἡ κατὰ δεκαπέντε, περίπου, χρόνια παλαιότερη, τοῦ Κωνσταντίνου Ἐμμανουήλ, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται, τὸ 1767, στὸ «κατ' ἔτος ἐκεῖνο Ἡμερολόγιον ὁποῦ εἰς τὴν Βενετίαν τυπώνεται».³ Ὡστόσο, καὶ παρὰ τὴν συνεχή, ὅπως φαίνεται, παραγωγή, ἐλάχιστα γνωρίζουμε: ἔως τώρα εἶχαν ἐπισημανθεῖ, γιὰ ὅλη τὴ δευτέρη πεντηκονταετία τοῦ 18ου αἰῶνα, τρεῖς ὅλες κι ὅλες ἐκδόσεις Ἡμερολογίων τυπωμένων σὲ ἑλληνικὴ γλῶσσα στὴ Βενετία, καὶ αὐτὲς σὲ μοναδικὰ ἀντίτυπα: ἡ ἔκδοση Βόρτολι τοῦ 1768,⁴ ἡ ἔκδοση Θεοδοσίου τοῦ 1782⁵ καὶ ἡ ἔκδοση Γλυκῆ τοῦ 1800.⁶

Στὶς τρεῖς αὐτὲς βιβλιογραφικὲς βεβαιότητες⁷ μποροῦμε, τώρα, νὰ

Ἡ ἀναστολή τῆς ἔκδοσης τοῦ περιοδικοῦ ματαίωσε καὶ τὴν δημοσιοποίηση τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κειμένου. Ἀναδημοσιεύεται ἐδῶ ὅπως, ἀκριβῶς, εἶχε δοθεῖ τὸ 1980.

1. Γιὰ τὸ θέμα βλ. Φίλιππος Ἡλιού, *Προσθήκες στὴν Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία*, τ. Α', Ἀθήνα 1973, σ. 208-218.

2. *Θεωρία τῆς Γεωγραφίας*, Βιέννη 1781, σ. 185· πβ. Φ. Ἡλιού, *ὁ.π.*, σ. 211.

3. *Καλενδάριον Ἦτοι Προγνωστικὸν παντοτινόν*, Λευψία 1767, σ. (3)· πβ. Θωμᾶς Παπαδόπουλος, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία*, τ. Β', Ἀθήνα 1986, σ. 263-264, ἀρ. 683δ. «Ὡς σημειωθεῖ, ἐδῶ, ὅτι ἡ διατύπωση «κατ' ἔτος» δὲν σημαίνει «κάθε ἔτος» ἀλλὰ ἡμερολόγια ποὺ καλύπτουν τὴ διάρκεια ἑνὸς μόνο ἔτους, ὅπως εἶταν τὰ βενετικὰ ἡμερολόγια, τῶν ὁποίων ἡ συνεχὴς παραγωγή δηλώνεται ἀπὸ τὸν χρόνο τοῦ ρήματος ποὺ χρησιμοποιεῖται («τυπώνεται»). Ὁ Κ. Ἐμμανουήλ θέλει νὰ τὰ ἀντιδιαστελεῖ πρὸς τὸ δικό του, μεταφρασμένο, *παντοτινόν Καλενδάρι*, τὸ ὁποῖο ἀνήκει σὲ διαφορετικὸ ὑποσύνολο.

4. É. Legrand, *BH XVIIIe s.*, τ. Β', ἀρ. 679.

5. Φ. Ἡλιού, *ὁ.π.*, ἀρ. 168.

6. Ph. Iliou, *Un projet bibliographique d'É. Legrand: la «Bibliographie Hellénique du XIXe siècle»*, Ἀθήνα 1977, ἀρ. 4.

7. Ἀπὸ ἔμμεσες ἐνδείξεις (καταλόγους τυπογράφων καὶ ἐμπορικὲς παραγγελίες) εἶχα ἀνιχνεύσει τὴν ὑπαρξὴ τριῶν ἀκόμη ἐκδόσεων στὸ δεύτερο ἡμισυ τοῦ 18ου αἰῶνα: τοῦ 1755 ἀπὸ τὴν τυπογραφία Βόρτολι, τοῦ 1784 καὶ τοῦ 1785, μᾶλλον ἀπὸ

προσθέσουμε καὶ μία τέταρτη. Εἶναι ἡ ἔκδοσις Βόρτολι τοῦ 1758: ἕως ὅτου βρεθοῦν ἄλλες, προγενέστερες, ἡ ἔκδοσις αὐτὴ ἀντιπροσωπεύει τὴν παλαιότερη βενετική ἔκδοσις ἡμερολογίου ποὺμποροῦμε νὰ γνωρίζουμε ἀπὸ αὐτοψία. Τὸ ἀντίτυπο βρίσκεται στὴ βιβλιοθήκῃ τοῦ Μάνου Χαριτάτου, μανιώδη συλλέκτη Ἑμερολογίων, ὁ ὁποῖος, ὅσο μπορῶ νὰ γνωρίζω, εἶναι κάτοχος τῆς πλουσιότερης καὶ πληρέστερης συλλογῆς ἐντύπων αὐτῆς τῆς κατηγορίας.

Τὸ Ἑμερολόγιον Προχείριον τοῦ 1758 εἶναι ἓνα μικρὸ ἐντυπο ποῦ, στὴν πλήρη του μορφή, θὰ εἶχε 48 σελίδες (τὸ ἀντίτυπο Χαριτάτου εἶναι κολοβό: φτάνει ἕως τῆ σελίδα 46· στὸ τέλος τῆς σελίδας αὐτῆς ὑπάρχουν, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσα τυπογραφικὴ πρακτικὴ, τὰ πρῶτα γράμματα τῆς λέξεως μὲ τὴν ὁποία θὰ ἄρχιζε τὸ κείμενο τῆς ἐπόμενης σελίδας: ΠΡΟ). Ἡ ἔκδοσίς του φανερώνει ἱκανοποιητικὴ τυπογραφικὴ φροντίδα: τυπογραφικὰ κοσμήματα στὴν προμετωπίδα καὶ στὴ σελίδα 5, μικρὰ ἐπίτιτλα καὶ ἀλλωπίσματα στὴν ἀρχὴ τῶν κειμένων ποὺ περιέχονται στὸ τομίδιο.

Δημοσιεύω, ἐδῶ, τὴν περιγραφὴ τῆς ἔκδοσης:

Η Μ Ε Ρ Ο Λ Ο Γ Ι Ο Ν

Π Ρ Ο Χ Ε Ι Ρ Ο Ν

Τοῦ παρόντος Χρόνου

α ψ ν η'

Περιέχον ἀκριβές Σεληνοδρόμιον, καὶ τοὺς Μῆρας τῶν Ε'-βραίων, καὶ Τοιρκῶν μὲ τὰ Μπαϊράμιά τους, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

[τυπογραφικὸ κόσμημα]

Ε Ν Ε Τ Ι Η Σ Ι

Παρά Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι.

1 7 5 8.

Con Licenza de' Superiori.

Ὁ τίτλος στὴ σ. (1), μὲ τυπογραφικὸ κόσμημα. Στὴ σ. 3: ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ. σ. 4: ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΜΕΡΙΚΗ. σ. 5: Ἐποχαὶ διαφόρων Ἑθνῶν. σ. 6: Ἑορταί, Νηστεῖαι, καὶ Κρεωφαγαίαι ὅλον τοῦ Χρόνου. σ. 7: ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ. σ. 8-9: ΕΙΛΗΣΙΣ Πότε ἀρχίζουσιν τὰ Πανηγύρια εἰς Λεβάντε, καὶ ἄλλου. σ. 10: ΣΕΛΗΝΟΔΡΟΜΙΟΝ. σ. 11-46: μηνολόγιο (: ΙΑΝΝΟΥΑΡΙΟΣ [ἕως] ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ). — Ἐχουν ἐκπέσει οἱ σ. 47-48.

Ἀπὸ τὰ κείμενα ποὺ περιέχονται στὸ Ἑμερολόγιον τοῦ 1758 ἀναδη-

τὴν τυπογραφία Γλυκῆ (βλ. Προσθήκες, ὁ.π., σ. 212, 216-217). Μεταγενέστερες ἐρευνες καὶ δημοσιεύματα ἐπιτρέπουν νὰ ἀνιχνευθοῦν καὶ ἄλλες: 1750, Βόρτολις· 1765, Θεοδοσίον· 1783, Ἰσως Γλυκῆς.

μοσιεύω τὴν «Εἰδησι» γιὰ τὰ ἐτήσια πανηγύρια. Εἶναι ἡ παλαιότερη ἔντυπη καταγραφή, σὲ ἑλληνικὴ γλώσσα, ποὺ διαθέτουμε, γιὰ τὰ ἐμπορικὰ πανηγύρια ποὺ ἐνδιέφεραν τοὺς βαλκανικοὺς πραγματευτές.

ΕΙΔΗΣΙΣ Πότε ἀρχίζουν τὰ Πανηγύρια εἰς Λεβάντε, καὶ ἄλλοι.

ΦΕΥΡΟΥΑΡΙΟΣ. 2 Τὸ Ζητοῦνι.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ. 27 Πανηγύρι εἰς Λίφιαν.

ΜΑΪΟΣ. 2 Τὸ Μασχολοῦρι. 21 Ἡ Σιλίμνο.

ΙΟΥΝΙΟΣ. 29 Τὸ Μαῦρον Ὅρος εἰς Γρεβενά.

ΙΟΥΛΙΟΣ. 28 Τὸ Κουμπουλοῦγκι εἰς Βλαχίαν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. 5 Τὸ Σεστόβι. 6 Ἡ Ἀλασσώνα. 16 Εἰς Φέρσαλα. 17 Πωγωνιανή εἰς Ἰωάννινα.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ. 2 Ἡ Ζιντζόβα εἰς Φιλιππούπολιν. 3 Ἡ Στροῦγκα εἰς Ὁχρίδα. 18 Πανηγύρι εἰς Λίφιαν. 25 Ἡ Δολιανή.

Τὸ Ἡμερολόγιον Προχείριον τοῦ 1758 εἶναι, εἴπαμε, ἡ παλαιότερη βενετικὴ ἔκδοση ἡμερολογίου τῆς ὁποίας ἔχει βρεθεῖ ἀντίτυπο. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ ἡ παλαιότερη ποὺ εἶχε τυπωθεῖ. Ρητὲς μνεῖες σὲ βιβλιοκαταλόγους τοῦ Βόρτολι μᾶς ἔχουν πληροσορήσει ὅτι, ἀπὸ τὸ ἴδιο τυπογραφεῖο, εἶχαν ἐκδοθεῖ αὐτοῦ τοῦ τύπου Ἡμερολόγια καὶ γιὰ τὰ ἔτη 1755⁸ καὶ 1750.⁹ Ἄν ὑπολογίσουμε ὅτι Ἡμερολόγια καὶ Μηνολόγια ἐκδίδονται, ἀνὰ ἔτος, στὴ Βενετία, τουλάχιστον ἀπὸ τὸ 1750 καὶ ἀπὸ τρία τυπογραφεῖα ποὺ παράγουν ἑλληνικὰ ἔντυπα, τότε θὰ πρέπει νὰ λογαριάζουμε ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ μᾶς λείπουν καμιά ὀγδονταριά, τουλάχιστον, ἐκδόσεις, γιὰ νὰ συμπληρωθοῦν τὰ κενά.

3. Ἕνας ἄγνωστος κατάλογος συνδρομητῶν τοῦ 1813

ΣΕ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ σώζεται τὸ μοναδικὸ γνωστὸ ἀντίτυπο μιᾶς *Καλλιγραφίας* ποὺ τυπώθηκε στὴν Τεργέστη, τὸ 1813. Τὸ βιβλίον τιτλοφορεῖται: *ΚΑΛΛΗΓΡΑΦΙΑ ἙΛΛΗΝΙΚΗ ἣτις ἐγράφη παρὰ Δημητρίου Παπαδάτου καὶ ἐχαλκοχαράχθη παρὰ Ἰωσήφ Τζουλιάνη Τριέστι εἰς τὰς 10: Ὁκτωβρίου: 1813*.¹ Ἡ ἔκδοση ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἔντυπα φύλλα ποὺ περιέχουν «Ὀμιλία περὶ τῆς Καλλιγραφίας», κατάλογο συνδρομητῶν καὶ «Παραδείγματα» ἐπικεντρωμένα σὲ θέματα νόμων καὶ ὀργάνωσης τῆς πολιτείας. Τὰ ὑπόλοιπα 12 φύλλα ἀποτελοῦνται ἀπὸ χαλκογραφημένα ὑποδείγματα καλλιγραφίας, ποὺ ἀρχίζουν μὲ τὴν «Ἑρμηνείαν διὰ νὰ φτιάσῃς τὸ Κονδίλι» καὶ προχωροῦν σὲ ὑποδείγματα ἐμπορικῶν ἐπιστολῶν.

Σημειώνω ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Δημήτριου Παπαδάτου, συντάκτη τῆς

8. Πβ. Φ. Ἡλιού, *Προσθήκες*, ὁ.π., σ. 212 καὶ σ. 324, ἀρ. 184.

9. Πβ. Ἀλέξης Πολίτης, «Βιβλιογραφικὰ τεκμήρια», π. Ὁ Ἑρανιστής, τ. ΙΖ', 1981, σ. 275, ἀρ. 18 καὶ σ. 276.

1. Βλ. τώρα Φίλιππος Ἡλιού, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία τοῦ 19ου αἰῶνα*, Ἀθήνα 1997, σ. 587, ἀρ. *π 18 (1813).

Καλλιγραφίας τοῦ 1813, ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη, καὶ μόνη, φορὰ στὴν ἐντυπὴ παραγωγὴ τῆς προεπαναστατικῆς περιόδου.²

Ὁ κατάλογος τῶν συνδρομητῶν τῆς *Καλλιγραφίας* περιλαμβάνει 43 ὀνόματα προσώπων ποὺ εἶχαν προεγγραφεῖ γιὰ 55 ἀντίτυπα. Τὰ ὀνόματα δημοσιεύονται σὲ ἀλφαβητικὴ τάξη, μὲ βάση τὸ βαπτιστικὸ καὶ ὅχι τὸ ἐπώνυμο. Ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τῶν συνδρομητῶν δὲν ἀναγράφεται, ἀλλὰ εὐκόλα μπορεῖ νὰ διαπιστωθεῖ ὅτι πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν στὴν Τεργέστη. Σημειώνω, ἐπίσης, ὅτι τὸ ἓνα τρίτο, περίπου, ἀπὸ τοὺς συνδρομητὲς τῆς *Καλλιγραφίας*, δὲν ἀπαντοῦν δεύτερη φορὰ στοὺς γνωστοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν τῆς περιόδου.

Ἡ σπανιότητα τῆς *Καλλιγραφίας* τοῦ 1813 καθιστᾷ, νομίζω, χρήσιμη τὴν ἀναδημοσίευση, ἐδῶ, τοῦ καταλόγου τῶν συνδρομητῶν της.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΤΑΥΤΗΣ

Α.		Η.	
Ἀναστάσιος Ἱερεὺς Οἰκονόμος ἀμπε- λακίων θετταλίας ὁ ἐφημέριος	2	Ἡλίας Σαβόπουλος	1
Ἀναστάσιος Ἱερ. Οἰκ. ἀμπ. θετ. διὰ τὸ σχολεῖον τῶν ἀμπελακίων	5	Θ.	
Ἀντώνιος Νούσας	1	Θεόδωρος Μποζίκης	1
Ἀνατόλιος Ἀρχιμανδρίτης	1		
Β.		Ι.	
Βαγγέλης Χρίστον	1	Ἰωακεῖμ Ἱερομόναχος ὁ ἐφημέριος	1
Βασίλειος Ἑγγλέσης	1	Ἰωάννης Κωνσταντίνου	1
		Ἰάκωβος Ρώτας	2
		Ἰωσήφ Ὁμπερμάιερ	1
Γ.		Ἰωάννης Δημητρίου Σαβοπούλου	1
Γεώργιος Μελισσηνὸς	1	Ἰωάννης Νιαμπούρης	1
		Ἰωάννης Ἀβασηότης	1
Δ.		Ἱερώνυμος Βασιλίου	1
Δημήτριος Δήμου	1	Ἰωάννης Παπακώστας	1
Δημήτριος Κατράρος	2	Ἰωάννης Παπαδήμος	1
Δημήτριος Κοντογώνης	1	Κ.	
Δομένικος Κοζινάτος	1		
Δοάγος Θεοδόροβιτς	2	Κωνσταντῖνος Βένιας	1
Δημήτριος Γιακουμόπουλος	1	Κωνσταντῖνος Παπιολάκης	1
Ζ.		Λ.	
Ζήσιμος Μάρεσης	1	Λούκας Κομνηνός	1

2. Θὰ πρέπει, ὑποθέτω, νὰ ταυτιστεῖ μὲ τὸν Δημήτριο Παπαδάτο πού, τὸ 1815, ζήτησε ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ Κοινότητα τῆς Τεργέστης πιστοποιητικὸ καλῆς διαγωγῆς, γιὰ νὰ ἀνοίξει «fabbrica di rosoglio». Βλ. Ὀλγα Κατσιαρδῆ-Herring, *Ἡ ἐλληνικὴ παροικία τῆς Τεργέστης (1751-1830)*, τ. Β', Ἀθῆνα 1986, σ. 482, σὺμ. 44.

M.		Παναγιώτης Παπαδάτος	2
Μιχαήλ Μελισσινός	1	Σ.	
Μιχαήλ Μηράς	1		
Μπαλάσις Ἀχινός	1	Στέφανος Κόντε Θεοτόκης	1
		Σταῦρος Σαντόπουλος	1
N.		Στέφανος Βάλαμος	2
Νικόλαος Ρενιέρης	2	Φ.	
Νικόλαος Κωνσταντίνου Κερίσογλου			
Ψάλτης	2	Φραντζέσκος Βελικόνιας	1
II.		X.	
Πέτρος Μοραϊτίνης	1	Χρήστος Κεχαράς	1
Πέτρος Μαργαριτιώτης	2	Χριστόδουλος Μαρίνογλου	1

4. Συμπληρωματικά για τὸν Ὀβίδιο τοῦ Λαμπανιτζιώτη

Η ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ ΠΟΥ ΕΙΧΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙ, παλαιότερα,¹ γιὰ τὴ χρονολόγηση τῶν ἐκδόσεων καὶ τῶν ἐκτυπώσεων τοῦ Ὀβιδίου ἀπὸ τὴν τυπογραφία Γλυκῆ,² εἶχε ὀδηγήσει σὲ θετικά, νομίζω, συμπεράσματα γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν χρόνο ἐκδόσεως καὶ κυκλοφορίας τῶν δύο ἀπὸ τὶς τρεῖς ἐκτυπώσεις τοῦ πρώτου τόμου τοῦ ἔργου καὶ τῆς μίας ἀπὸ τὶς δύο ἐκτυπώσεις τοῦ δεύτερου τόμου. Ἐμενε ἀνοιχτὸ τὸ θέμα τῆς χρονίσεως τοῦ ζεύγους τῶν τόμων (Α'-Β') τῆς ἐκδόσεως πὺ φέρει, στὴ σελίδα τοῦ τίτλου ἐκάστου τόμου, τὴ χρονία 1798: εἶναι μιὰ ἐκδοσὴ σαφῶς ψευδοχρονολογημένη πὺ, ἐπὶ πλεόν, ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα πὺ συγκροτοῦν τὶς περιπτώσεις τοῦ τεχνολογικοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ.

Στὸ δημοσίευσμά μου τοῦ 1981 (σ. 122-123) ἀρκέστηκα, ἀπὸ ἔλλειψη ἐπαρκῶν στοιχείων,³ νὰ ὑποδείξω ὅτι πρόκειται γιὰ ἐκδοσὴ ψευδοχρονολογημένη καὶ νὰ διαγράψω ἓνα πολὺ εὐρὺ χρονολογικὸ πλαίσιο: «Ἡ κατάργηση τῆς ἐνδειξης Con Licenza de' Superiori [στὴ σελίδα τοῦ τίτ-

1. Φίλιππος Ἡλιού, «Ὁ Ὀβίδιος τοῦ Πολυζῶ Λαμπανιτζιώτη», π. Σκουφᾶς, τ. Ζ', τχ. 60-61, Ἰούλιος-Δεκέμβριος 1981, σ. 108-124.

2. Τῶν Μεταμορφώσεων Π. Οὐιδίου Νάζωνος Βιβλία II'. εἰς δύο Τόμους διηρημένα---, ἐκδοσὴ τοῦ Πολυζῶ Λαμπανιτζιώτη, τ. Α', Βενετία, Γλυκῆς, μετὰ χρονία 1798 + μεταγενέστερες ἐκδόσεις/ἐκτυπώσεις, στίς ὁποῖες ἐμφανίζεται μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Σπυριδωνος Βλαντῆ (δύο τοῦ πρώτου τόμου, ἀμφότερες ψευδοχρονολογημένες: 1798, καὶ δύο τοῦ δεύτερου τόμου, ἡ μιὰ ψευδοχρονολογημένη 1798 καὶ ἡ ἄλλη ἀχρονολογητή).

3. Στὰ τεκμήρια πὺ συγκεντρώνονται ἐκεῖ μπορεῖ νὰ προστεθεῖ καὶ τὸ ἀκόλουθο: στὴν προσφώνηση «Πρὸς τοὺς Ὀμογενεῖς μου Ἑλληνας» πὺ προτάσσει στὸ Λεξικὸν τῆς Ἱταλικῆς Γλώσσης, «τρίτη» ἐκδοσὴ, τοῦ 1815, ὁ Σπ. Βλαντῆς σημειώνει τὴν ἐπίδρα του νὰ ἐκδόσῃ «καὶ πάλιν», τὸν «δεύτερον» [τόμο] τοῦ Ὀβιδίου «εἰς καλλιωτέραν κατὰστασιν» (σ. ζ').

λου] θὰ μπορούσε νὰ μᾶς ὁδηγήσει σὲ χρόνια μετὰ τὸ 1806· τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα ποὺ χρησιμοποιοῦντο γιὰ τὴ σελίδα τοῦ τίτλου μᾶς πηγαινούν καὶ πρὸς τὰ χρόνια 1815-1820, ἀλλὰ καὶ πρὸς πολὺ μεταγενέστερη ἐποχὴ, μετὰ τὸ 1830» (σ. 123). Ἡ σχετικὰ πρόσφατη ἐπισήμανση μιᾶς σειρᾶς ἄγνωστων, καὶ ἀβιβλιογραφητων ἕως τὴν ὥρα, *Μηνολογίων* καὶ *Ἡμερολογίων* τῆς τυπογραφίας Γλυκῆ,⁴ ἐπιτρέπει μιὰ ἀκριβέστερη χρονολόγηση.

Πράγματι, στὸ *Μηνολόγιον Πρόχειρον* τοῦ Ἔτους Χιλιοστοῦ Ὁκτακοσιοστοῦ Εἰκοστοῦ δευτέρου. 1822. Μετὰ Προσθήκης Διαφόρων ἀξιολόγων εἰδήσεων. Ἐν Βενετίᾳ. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ Τῷ ἔξ Ἰωαννίνων - -, δημοσιεύονται, στὸ προλογικὸ κείμενο ποὺ ἐπιγράφεται *Μιχαὴλ Γλυκὸς Ὁ Τυπογράφος* καὶ εἶναι χρονολογημένο 1821. ἄ. Μαΐου, πληροφορίες γιὰ τὶς πρόσφατες ἐκδόσεις καὶ τὰ ἐκδοτικὰ σχέδια τοῦ Γλυκῆ (σ. 3-6). Ἐκεῖ, καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ἔχει παρουσιάσει τὶς μεγάλες ἐκδόσεις τοῦ ἐνὸς «προχείρου καὶ ἐντελοῦς Λεξικοῦ» τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσας καὶ τοῦ *Θησαυροῦ* τοῦ Γεράσιμου Βλάχου (τοῦ 1821 ἢ πρώτῃ τοῦ 1820 ἢ δευτέρῃ), καὶ ἔχει ἀναγγεῖλει ὅτι «Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θέλω βάλῃ ὑπὸ τοὺς Τύπους μου τὴν Παλαιὰν Διαθήκην κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα», ὁ Μιχαὴλ Γλυκὴ σημειώνει: «Ἐκαμα Νέαν Ἐκδοσιν τοῦ Ὁβιδίου, καὶ ἐξέδωκα τὸ ὑποσχθεὶν Πονημάτιον Περὶ Ὑγείας καὶ Μακροβιότητος» - -» (σ. 6).

Ἡ πληροφορία δημοσιεύεται, εἴπαμε, στὸ *Μηνολόγιον* τοῦ 1822, σὲ κείμενο χρονολογημένο ἀπὸ πρώτη Μαΐου 1821. Ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὴν ἐπόμενη χρονιά, στὸ *Μηνολόγιον Πρόχειρον* τοῦ Ἔτους Χιλιοστοῦ Ὁκτακοσιοστοῦ Εἰκοστοῦ τρίτου. 1823, στὸ προλογικὸ κείμενο (σ. 5), ποὺ εἶναι, αὐτὴ τὴ φορά, χρονολογημένο: 1822 ἄ. Ἰουνίου.

Ἐχομε, ἔτσι, ἓνα βέβαιο τεκμήριο γιὰ τὸ ὅτι ἡ τελευταία ἐκτύπωση τοῦ Ὁβιδίου ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὸν Μάϊο τοῦ 1821. Δὲν μπορούμε, ὅμως, στηριγμένοι σ' αὐτήν, μόνο, τὴν πληροφορία, νὰ γνωρίζουμε ἂν ἡ ἐκδοσις ἔγινε τὸ 1820 ἢ τὸ 1821. Ἀπὸ τὴ σειρὰ τῶν *Μηνολογίων* τοῦ Γλυκῆ ἐξακολουθεῖ νὰ λανθάνει ἐκεῖνο τοῦ 1821, ποὺ πρέπει, ὅπως εἴταν ἡ ἐκδοτικὴ συνήθεια τῆς ἐποχῆς, νὰ εἶχε κυκλοφορήσει τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1820: δὲν ξέρουμε, κατὰ συνέπεια, ἂν ἡ πληροφορία γιὰ τὴ «Νέαν Ἐκδοσιν τῶν Μεταμορφώσεων τοῦ Ὁβιδίου» πρωτοεμφανίζεται στὸ *Μηνολόγιον* τοῦ 1822 ἢ ἂν ὑπῆρχε καὶ στὸ *Μηνολόγιον* τοῦ 1821 (δὲν ὑπάρχει, πάντως, στὰ *Μηνολόγια* τῶν ἀμέσως προηγουμένων ἐτῶν: 1820, 1819, 1818 καὶ τὰ λοιπά).

Φαίνεται, ὥστόσο, ὅτι ἀπὸ τὶς δύο χρονίες, 1820 ἢ 1821, πρέπει νὰ

4. Τῶν ἐτῶν 1817, 1818, 1819, 1820, 1827, 1833, 1847, 1849. Ἀνήκουν, τὴν ὥρα, στὴ βιβλιοθήκη Μάνου Χαριτάτου.

5. Πρόκειται γιὰ τὸ Ὑμνεοτάξιον, σὲ μετάφραση τοῦ Σπ. Βλαντῆ, τὸ 1820. Ἕνα τμῆμα τῶν ἀντιτύπων δὲν φέρει, στὸ κάτω μέρος τῆς σελίδας τοῦ τίτλου, τὴν ἑνδειξη: Ἡ παρούσα Ἐκδοσις πωλεῖται Ἀ. 8. Βενετ., ποὺ ἔχει τὸ ἀντίτυπο στὸ ὁποῖο στηρίχθηκε ἡ περιγραφή τῶν Γκίνη-Μέξ, ἀρ. 1288.

δεχτούμε τή δεύτερη, και πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ μᾶς ὁδηγοῦν ἄλλου εἶδους τεκμήρια. Ὁ Γλυκῆς, κυρίως, ὅπως καὶ ἄλλοι τυπογράφοι, συνηθίζει νὰ προβαίνει σὲ πολλαπλὲς ἐκτυπώσεις ἢ ἐπανεκδόσεις τοῦ ἴδιου βιβλίου, διατηρώντας, στὶς προμετωπίδες, τὸν ἴδιο χρόνον ἐκδόσεως: τὸ εἶδαμε στὴν περίπτωσιν τοῦ Ὀβιδίου, ἀλλὰ τὰ παραδείγματα εἶναι πολλὰ καὶ θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν σὲ ἄλλη εὐκαιρία (σημειώνω, τελείως ἐνδεικτικὰ, στὶς δύο πρώτες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰώνα: δύο διαφορετικὲς ἐκτυπώσεις τοῦ Ἐρωτόκριτου, καὶ ἄλλες δύο τοῦ Σπανοῦ μὲ χρονία 1817· τρεῖς διαφορετικὲς ἐκτυπώσεις τῆς Ἱστορίας Ἑβραϊοπούλας τῆς Μαρκάδας, μὲ χρονία 1812· τέσσερις διαφορετικὲς ἐκτυπώσεις τοῦ Αἰσώπου τοῦ Φρυγὸς Βίος καὶ Μύθοι, μὲ χρονία 1816· τέσσερις, τρεῖς, δύο καὶ τρεῖς ἐκτυπώσεις τοῦ πρώτου, δευτέρου, τρίτου καὶ τέταρτου τόμου, ἀντίστοιχα, τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ Πατούσα, μὲ χρονία 1819, καὶ τὰ λοιπὰ). Ἐνὰ μικρὸ τμήμα ἀπὸ τίς ἐκδόσεις αὐτὲς θὰ πρέπει νὰ ἀντιπροσωπεύει δευτέρη ἐκτύπωση τοῦ ἴδιου βιβλίου μέσα στὸν ἴδιο χρόνο. Οἱ περισσότερες θὰ πρέπει νὰ εἶναι μεταγενέστερες ἐκδόσεις, ψευδοχρονολογημένες.

Πάντως στὴν ὁμάδα αὐτῆς τῆς ἐκδοτικῆς ἰδιοτυπίας ἀνήκει καὶ μιὰ σειρά πού ἐπιτρέπει νὰ χρονολογήσουμε, μὲ ἀκρίβεια, τὴν ἐκδοσὴ τοῦ Ὀβιδίου πού μᾶς ἀπασχολεῖ. Μὲ χρονία 1821 κυκλοφόρησαν τέσσερις, τουλάχιστον, διαφορετικὲς ἐκτυπώσεις τῆς ἑκτῆς ἐκδόσεως τῆς Γραμματικῆς τῆς Ἱταλικῆς Γλώσσης τοῦ Σπυρίδωνος Βλαντῆ. Στὶς ἐκτυπώσεις αὐτὲς ὑπάρχει, στὸ τέλος τοῦ τόμου (σ. 243), ἓνας μικρὸς κατάλογος, τιτλοφορημένος: «Βιβλία ὅσα ἐξέδωκε Σπυρίδων Βλαντῆς». Στὴν πρώτη ἀπὸ τίς ἐκτυπώσεις, αὐτὴν πού πρέπει νὰ θεωροῦμε ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀνθιτική (πρώτη) ἐκδοσὴ τοῦ 1821, σημειώνεται στὸν κατάλογο: «Ὀβιδίου Μεταμορφώσεων εἰς Τόμους δύο, μετὰ τῆς Ἐξηγήσεως τῶν Μύθων. Ἐκδοσις Β'. νῦν ὑπὸ τὰ πιεστήρια».⁶ Στὶς ἐπόμενες ἐκτυπώσεις τῆς Ἱταλικῆς Γραμματικῆς πού φέρουν χρονία 1821, ὁ κατάλογος τῶν ἐκδόσεων τοῦ Βλαντῆ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει, στὴν ἴδια σελίδα 243, ἀλλὰ ἡ διατύπωση ἔχει τροποποιηθεῖ, ἀφοῦ στὸ μετὰξὺ ὁ δίτομος Ὀβίδιος ἔχει κυκλοφορήσει, ψευδοχρονολογημένος: «Ὀβιδίου Μεταμορφώσεων εἰς Τόμους δύο, μετὰ τῆς Ἐξηγήσεως τῶν Μύθων. Ἐκδοσις Β'. 1798».

Σὲ συνδυασμὸ μὲ τίς πληροφορίες πού παρέχει τὸ *Μηνολόγιον* τοῦ 1822, οἱ δύο αὐτὲς μνεῖες στὶς μικρὲς αὐτοβιβλιογραφίες τοῦ Σπ. Βλαντῆ ἐπιτρέπουν νὰ θεωρήσουμε, μὲ ὅση βεβαιότητα μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἔχουμε τὰ ἐκδοτικὰ τεχνάσματα τῶν Γλυκῆδων, ὅτι ἡ «δευτέρη» ἐκδοσὴ τοῦ Ὀβιδίου κυκλοφόρησε τὸ 1821.

6. Σὲ προγενέστερη ἐκδοσὴ τῆς Ἱταλικῆς Γραμματικῆς του, τὸ 1818, πού ἀριθμεῖται καὶ αὐτὴ ὡς «ἑκτη», ὁ Βλαντῆς σημειώνει, στὸν κατάλογο τῶν «βιβλίων ὅσα ἐξέδωκε», καὶ τὸ «Ὀβιδίου Μεταμορφώσεων εἰς Τόμους δύο, μετὰ τῆς Ἐξηγήσεως τῶν Μύθων» (σ. 243). Ἀναφέρεται, δηλαδή, σὲ ἐκδοσὴ πού ἤδη κυκλοφορεῖ: στὸ ζεῦγος τῶν τόμων πού συγκροτοῦν τὴν πρώτη ἐκτύπωση τοῦ Ὀβιδίου πού φέρει μόνο τὸ δικό του ὄνομα.

5. Ἑκδοτικά σχέδια τοῦ Γλυκῆ τὸ 1821-1822

ΣΕ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ, ΧΡΟΝΟΛΟΓΗΜΕΝΑ ἀπὸ 1 Μαΐου 1821 καὶ 1 Ἰουνίου 1822, τὰ ὁποῖα προτάσσει, ἀντίστοιχα, σὲ ἐκδόσεις τῶν, ἀβιβλιογράφων ἀκόμη, *Μηνολογίων* του, τῶν ἐτῶν 1822 καὶ 1823, ὁ Μιχαὴλ Γλυκῆς προαγγέλλει τὰ ἐκδοτικά του σχέδια τῆς περιόδου.

Μεταφέρω τὶς σχετικὲς πληροφορίες, πρῶτα ἀπὸ τὸν πρόλογο τοῦ 1821 (*Μηνολόγιον Πρόχειρον τοῦ ἔτους --- 1822*):

«Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας θέλω βάλῃ ὑπὸ τοὺς Τύπους μου τὴν Παλαιὰν Διαθήκην κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα. Αὕτη ἡ Ἑκδοσις θέλει εἶναι ἀκριβεστάτη, καὶ κατὰ πολλὰ ὥραία, εἰς ὄγδοον σχῆμα, καθὼς καὶ τὸ Λεξικὸν τοῦ Κυρίου Βλάντῆ, καὶ διηρημένη εἰς Τόμους τρεῖς, μετὰ καλὸν δέσιμον. Ὁ Τύπος τῆς θέλει λάβῃ τέλος κατὰ τὸν Ἀπρίλλιον τοῦ 1822. ἔτους, ἡ δὲ Τιμὴ, χωρὶς συγκατάβασιν, εἶναι Λ. 90 Βεν. Ὅποιος συντρέξει μετὰ τὴν ἑτοιμον πληρωμὴν, πρὶν λάβῃ τέλος ὁ Τύπος, ἀντὶ Λ. 90 θέλει τὴν λάβῃ ἀνέξοδα διὰ Λ. 64. ἤτοι Φράν. 32. Ὅποιος δεχθῇ 10. σώματα, θέλει λάβῃ ἐν σῶμα χάρισμα, ἡγουν ἑνδεκα» (σ. 4-5).

Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο:

«Πρὸς τοῦτο βέβαιός εἰμι ὅτι θέλω κάμῃ ἔργον πολλὰ εὐάρεστον, ἐξαίρετως εἰς τὸ Γένος μας, ξανατυπώνοντας τὴν θαυμασίαν Ἰλιάδα τοῦ Ὀμήρου (καθότι αὕτῃ μόνῃ, ἄνευ τῆς Ὀδυσσεΐας, εἶναι πολυζήτητος) μετὰ τῶν Σχολίων τοῦ Διδύμου, τὴν παρ' ἐμοὶ τυπωθεῖσαν πρῶτον ἐν ἔτει 1803. κατὰ τὴν ἐν Ὁξονίᾳ Ἑκδοσιν τοῦ 1782. Θέλω ἀρχίσω τὸν Τύπον τῆς εὐθὺς ὁποῦ λάβω πρῶτην συνδρομὴν, ὡς ἡ προκήρυξις, ὁποῦ θέλω ἐκδώσει» (σ. 5). Καὶ ἀμέσως πῶς κάτω:

«Ἐν ταυτῷ θέλω τυπώσῃ καὶ τὰς Τύχας τοῦ Τηλεμάχου μετὰ τῶν Σημειωμάτων, καὶ 27. Χαλκογραφίας. Ἡ Τιμὴ θέλει εἶναι Λ. 24. καὶ ἐτέραν ἑκδοσιν, χωρὶς σημειώματα, καὶ χωρὶς Χαλκογραφίας, εἰς κατωτέραν τιμὴν» (σ. 5-6).

Αὐτὰ στὸ *Μηνολόγιον* τοῦ 1822. Στὸ *Μηνολόγιον* τοῦ ἐπομένου ἔτους, 1823, ὅπου τὸ προλογικὸ κείμενο τοῦ Μιχαὴλ Γλυκῆ εἶναι χρονολογημένο 1822. ἀ. Ἰουνίου, ἐπαναλαμβάνονται, σχεδὸν αὐτολεξεῖ, οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν Ἰλιάδα καὶ τὶς Τύχες τοῦ Τηλεμάχου, τροποποιοῦνται, γιὰ νὰ προσαρμωστοῦν στὶς τυπογραφικὰ καθυστερήσεις, οἱ προθεσμίες πού εἶχαν ἀναγγελεῖ γιὰ τὴν ἑκδοσὴ τῆς τρίτομης Παλαιᾶς Διαθήκης (: «Ἐντὸς τοῦ Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1822, λαμβάνει τέλος ὁ Τύπος τοῦ πρώτου Τόμου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης---»), καὶ προστίθεται ἡ ὑπόσχεσις γιὰ τὴν ἑκδοσὴ ἐνὸς ἀκόμῃ βιβλίου:

«Κεῖται ὑπὸ τοὺς Τύπου[ς] μου καὶ ἡ ἐν Παρισίοις πρωτοφανεῖσα ἀρίστη Γραμματικὴ τῆς νεωτέρας τῶν Γραικῶν γλώσσης, ἐπιγραφομένη Méthode pour étudier la langue Grecque moderne par Jules David, 1821. ἡ ὁποία εἶναι μὲν γραμμένη εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν, κρίνεται δὲ ἡ καλλιωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην. Ἡ δὲ τιμὴ τῆς θέλει εἶναι Λ. 14» (σ. 5). Σημειῶνω ὅτι ἡ πληροφορία αὕτῃ ἔχει τοποθετηθεῖ, στὸ *Μηνολόγιον* τοῦ

1823, πρὶν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἀναφέρονται στὴν Ἰλιάδα καὶ στὸν Τηλέμαχο. Τὸ βιβλίο, ἀνακοινώνει ὁ Γλυκῆς, «κεῖται ὑπὸ τοὺς Τύπους», τυπώνεται, ἔτσι καὶ ἡ προαγγελία του ἔπρεπε νὰ προηγηθεῖ. Πρόθεση τοῦ Γλυκῆ ἔϊταν, ὅπως φαίνεται, νὰ ἀνατυπώσει τὸ γαλλικὸ κείμενο καὶ ὅχι μετάφραση τῆς νεοελληνικῆς γραμματικῆς τοῦ Jules David ποὺ μόλις εἶχε κυκλοφορήσει.

Τελικὰ, καὶ γιὰ λόγους ποὺ δὲν γνωρίζουμε, ἡ ἔκδοση, ἂν καὶ «ὑπὸ τοὺς τύπους», δὲν ἔγινε. Ὅπως δὲν ἔγιναν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες τρεῖς ποὺ ἀνακοινώθηκαν. Πραγματικὰ, ἀπὸ τὰ τέσσερα ἔργα ποὺ ὁ Γλυκῆς προανάγγειλε στὰ *Μηηνολόγια* του τοῦ 1822 καὶ τοῦ 1823, τὸ μόνο ποὺ κυκλοφόρησε εἶταν ἡ τρίτομη Παλαιὰ Διαθήκη.¹ Οἱ ἐντυποι κατάλογοι τῆς αὐστριακῆς λογοκρισίας παρέχουν ἐπὶ πλέον λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἔκδοση αὐτῇ: ὁ πρῶτος τόμος, μὲ χρονία 1822, κατατέθηκε, ὅπως εἶχε ὑποχρέωση ὁ τυπογράφος, στὶς ὑπηρεσίες τῆς λογοκρισίας τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1823· ὁ δεῦτερος τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1823 καὶ ὁ τρίτος τὸν Νοέμβριο τοῦ 1823. Καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς τόμους ὁ τυπογράφος δήλωσε τράβηγμα πεντακοσίων ἀντιτύπων.²

Ἡ «πολυζήτητος» Ἰλιάδα τοῦ Ὅμηρου, ποὺ θὰ ἔβγαине σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου «φαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ» --- «Ὁμηρομανία μεταξὺ τῶν Ὁμογενῶν», ὅπως σημείωνε, τὸ 1816, ἀνώνυμος συνεργάτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Τηλεγράφου, ἴσως ὁ Δ. Ἀλεξανδρίδης, δὲν κυκλοφόρησε.³ Ὅπως δὲ ποτε ἐπρόκειτο γιὰ ἐπανέκδοση.

Ἐπανέκδοση θὰ εἶταν, παρότι αὐτὸ δὲν δηλώνεται, καὶ τὸ ἄλλο προαγγελλλόμενο βιβλίο, τὸ *Τῶχαι Τηλεμάχου*. Ὁ Γλυκῆς εἶχε τὴν πρόθεση νὰ κυκλοφορήσει σὲ δύο τραβήγματα, μὲ εἰκόνες καὶ χωρὶς εἰκόνες, τὴν μετάφραση τοῦ ἔργου τοῦ Fénélon ἀπὸ τὸν Δημήτριο Γοβδελά, ἀνατυπώνοντας τὴν δεύτερη ἔκδοση ποὺ εἶχε γίνεи τὸ 1803, χωρὶς, ὅπως φαίνεται, συμμετοχὴ τοῦ μεταφραστῆ, ἀπὸ τὴν τυπογραφία τοῦ Θεοδοσίου. Ὁ Γοβδελάς δὲν μοιάζει νὰ εἶχε ἀνάμειξη οὔτε στὰ σχέδια τοῦ Γλυκῆ: εἶχε ὁ ἴδιος προκηρύξει, ἀπὸ τὸ 1816,⁴ μιὰ νέα τετράτομη ἔκδοση, ποὺ θὰ περιεῖχε ἀναθεωρημένη τὴ μετάφρασή του καί, ἐπιπλέον, τὸ γαλλικὸ κεί-

1. Οἱ τρεῖς τόμοι τοῦ ἔργου ἔχουν ἐνσωματωθεῖ στὴν Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία σὲ τρεῖς, διαφορετικὲς, σειρὰς προσθηκῶν: Α. Χατζηδημῶς - Γ. Σίμος, π. Ὁ Ἑραριστής, τ. Γ', 1965, σ. 253-254, ἀρ. Α409 (ὁ τ. Γ')· Ἐμμ. Ν. Φραγκίσκος, αὐτ., τ. ΣΤ', 1968, σ. 28, ἀρ. Α925 (ὁ τ. Β')· Γ. Σ. Πλουμίδης, π. *Θησαυρίσματα*, τ. 5, 1968, σ. 235-236 (ὁ τ. Α').

2. Imp. R. Ufficio Centrale di Censura e Revisione, *Elenco delle opere stampate e pubblicate in Venezia e nelle Provincie Venete nel mese di Gennaio 1823*, σ. 12, ἀρ. 55, γιὰ τὸν πρῶτο τόμο --- *nel mese di Aprile 1823*, σ. 53, ἀρ. 273 γιὰ τὸν δεῦτερο, καὶ --- *nel mese di Novembre 1823*, σ. 163, ἀρ. 884 γιὰ τὸν τρίτο καὶ τελευταῖο.

3. π. Ἑλληνικὸς Τηλεγράφος, ἀρ. 93, 18 Νοεμβρίου 1816, σ. 418.

4. Πβ. π. Ἑρμῆς ὁ Λόγιος, ἀρ. 2, 15 Ἰανουαρίου 1816, σ. 31-32.

μενο τοῦ Fénélon καὶ ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι ὁ πρῶτος τόμος εἶχε ἤδη τυπωθεῖ (ἀλλά, ἴσως, δὲν εἶχε κυκλοφορήσει) τὸ 1820.⁵

Ὁ ἐκδοτικὸς προγραμματισμός, ποὺ εἶχε δημοσιοποιηθεῖ τὸ 1821 καὶ τὸ 1822, ἐγκαταλείφθηκε κατὰ τὰ τρία τέταρτά του: ὁ Γλυκὴς ἀπέσυρε, σιωπηρὰ, τὶς σχετικὲς εἰδήσεις, ἤδη ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1823, ὅταν ἔγραφε τὸ προλογικὸ κείμενό του γιὰ τὸ *Μηνολόγιον* τοῦ ἔτους 1824,⁶ χωρὶς νὰ δίνει καμιὰν ἐξήγηση γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή τῶν σχεδίων. Ἴσως τὰ γεγονότα τοῦ 1821, μὲ τὸν περιορισμὸ τῆς ἀγορᾶς τοῦ λόγιου βιβλίου ποὺ ἐπέφεραν, νὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς διακοπῆς τῆς ἐκδοτικῆς προσπάθειας σ' αὐτὸν τὸν τομέα. Ἴσως.

Πάντως οἱ φροντίδες γιὰ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ *Τηλεμάχου* συνεχίστηκαν ἔως, τουλάχιστον, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1824: ὁ Γλυκὴς πρέπει νὰ εἶναι ὁ μὴ κατονομαζόμενος τυπογράφος ὁ ὁποῖος, τὸν μῆνα ἐκεῖνο, κατέθεσε στὴ βενετικὴ λογοκρισίᾳ, ἀντὶ χειρογράφου, ἀντίτυπο τῆς δίτομης ἐκδόσεως Θεοδοσίου, τοῦ 1803, προκειμένου νὰ λάβει τὴν ἀπαιτούμενη ἄδεια γιὰ τὴν ἐπανεκδόσιν τοῦ βιβλίου.⁷ Χωρὶς νὰ δόσει συνέχεια στὸ σχέδιό του, ἂν καὶ τοῦ δόθηκε ἡ σχετικὴ ἄδεια. Ἡ ἐκδοτικὴ διαδρομὴ τῶν ἐπανεκδιδόμενων μεταφράσεων τοῦ Fénélon στὰ βενετικὰ τυπογραφεῖα θὰ συνεχιστεῖ τὸ 1830, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τὴν τυπογραφίᾳ τοῦ Andreola.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΗΛΙΟΥ

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΣΤΟΧΑΣΜΩΝ ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΗ (1716-1806) ἀνήκουν ἀναμφίβολα καὶ οἱ *Στοχασμοὶ εἰς τοὺς παρόντας κρίσιμους Καίρους, τοῦ Κράτους τοῦ Ὀθωμανικοῦ* (σ. 40, σχῆμα 4ο), οἱ ὁποῖοι δημοσιεύτηκαν ἀνώνυμα, χωρὶς τόπο ἐκδόσεως, καθὼς ἐπίσης καὶ χωρὶς χρονο-

5. A. Camariano-Cioran, *Les Académies princières de Bucarest et de Jassy et leurs professeurs*, Θεσσαλονίκη 1974, σ. 648. Πβ. Φίλιππος Ἡλιού, στὰ *Τετράδια Ἑργασίας*, ἀρ. 4, 1983, σ. 43.

6. Τὸ προλογικὸ κείμενο τοῦ *Μηνολογίου* τοῦ 1824 δημοσιεύεται, μὲ χρονολογία 1822. Ἄ. Ἰουνίου, ποὺ ἴσως εἶναι τυπογραφικὸ λάθος (: 1822 ἀντὶ 1823) ἢ, πρᾶγμα συνηθισμένο καὶ ἐνδεικτικὸ τῆς ἀνεμελιᾶς ποὺ χαρακτηρίζει, συχνά, τὰ ἐλληνικὰ τυπογραφεῖα τῆς Βενετίας, ἀπλῆ ἀναπαράγωγὴ τῆς ἀρχῆς τοῦ προλογικοῦ κειμένου τοῦ προηγούμενου *Μηνολογίου*, ποὺ χρησίμεψε ὡς πρότυπο στὴ νέα στοιχειοθεσίᾳ. Ἀλλωστε καὶ στὸ ἐπόμενο *Μηνολόγιο*, τοῦ 1825, παραμένει ἡ ἴδια χρονολογία στὸ κείμενο τοῦ Μιχαὴλ Γλυκῆ (: 1822. Ἄ. Ἰουνίου).

7. Ὁφείλω τὴν πληροφορίαν στὸν Τριαντάφυλλο Σκληβερίτη.